

Matthias Stein

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Matthias Stein/ U.I.D. & Cod.
Profess. Publ. Ad Exequias, Quas Viro ... Dno: Simoni Henninges, S.S.
Theologiae Doctori ac Templi Cathedralis ut & Coenobii ad S. Crucem Pastori
vigilantissimo, meritissimo, Marito suo desideratissimo, Moestissima Vidua
parat, O.O.O. Cives Academicos eo, quo par est, Studio & affectu invitat**

Rostochii: Weplingius, [1695]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771234791>

Druck Freier Zugang

Stein, M ,
in S. Henning.

Rost. 1695.

37.

PROGRAMMA

QVO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

MATTHIAS Stein

U.J.D. & Cod; Profess. Publ.

Ad Exeqvias,

QVAS

VIRO MAXIME REVERENDO, AMPLISSIMOQUE

DNO: SIMONI HENNINGES,

S.S. Theologiæ Doctori ac Templi Cathedralis ut & Cœnobii ad S. Crucem

Pastori vigilantissimo, meritisimo,

Marito suo desideratissimo,

Moestissima Vidua parat,

O.O.O. Cives Academicos eo, quo par est, Studio & affectu invitat.

ROSTOCHII. Typis JOH. WEPPLINGII, Univ. Typogr,

vando mortem solis naturalibus oculis adspicimus, aut ratione nostrâ sibi relictâ contemplamur, horrida, sæva atque crudelis ea nobis certò conspicietur, adeo, ut cum Philosopho lib. 3. Eth. Cap. 6. *Omniū rerum terribiliū terribilissimū eam dicere nulli dubitemus.* Si enim vel ad causas mortis, ut sunt, Diabolus & Peccat

rum, respexerimus, deformitas, sævitia atque crudelitas ejus facilè nobis innotescet, *Invidentiâ Diaboli mors venit in mundum* Sap. 2. 24. *qui proin homicida ab initio fuisse dicitur* Joh. 8. 44. *quod Historia creationis omnibus circumstantiis declarat* Gen. 3. *Hinc & per unum hominem, scilicet Adamum à DEO deficientem, peccatum & cum peccato mors in mundum venisse, & ad omnes homines pertransisse dicitur* Rom. 5. 12. *quid autem ab hisce principiis, Diabolo scilicet & peccato, quibus nihil est terribilius, nihil truculentius, nihil funestius, nisi terribile, truculentum funestumque proficisci potuit?* Sed hæc transeant; In ipsam, mortis naturam nunc potius inquiramus, & quomodo cum homine à se destruendo agat, aut qui eum perdat, dispiciemus. *Quid est mors, nisi, Vita deficiente* Lib. 2. *de animâ, anima à corpore Distinctio seu discessus?* solvit enim svavissimum illud conjugium animæ & corporis, unionem puto naturalem, in quâ tota hominum vita est posita. Hanc suam sævitiam ac crudelitatem ut eo felicius perficiat, præmittit cruentus hincce humani generis, omnisq; vitæ hostis, mortalem invasurus, nisi eum planè ex improviso obruit, suos prodromos atq; prænuncios, morbos scilicet, cum quibus homo sæpe diu

mul-

multumque conflictari cogitur; donec omnes planè vires eum deficient, tunc succedit mors, vitæ filum abrum- pit, & animam, quæ immortalis est, de corpore, tanquam proprio domicilio, ô ingratus & malignus holpes! mi- grare jubet. Quid autem homo vitâ suâ habet aut præ- stantius, aut nobilius, aut excellentius? hâc non tantum sentimus & movemur, sed & intelligimus, hâc, quicquid est in universitate rerum, perlustrare, omnia contemplari, quin ipsum Deum agnoscere & deprædicare possumus. Si- ne vitâ homo fœdum cadaver, imo nihil est. Proin vitâ suâ homo & meritò nil habet dulcius, nil gratius, nil jucun- dius; si nauta in naufragio, si miles in prælio, si viator in latrocinio, etsi omnia perdens, vitam modò servat, eam- que reportat, maximè sibi gratulatur. *Pellem enim pro pel- le, & quicquid homo possidet, tradit pro vitâ suâ* Job. 2. 4. Huc pelignus ille vates respicit quando canit: Lib. 5. Me- tam, arg. 1. p. m. 151.

— — *Nilò fortissime, præter
Hanc animam concede mihi, tua cetera sunt.*

Qvis unquam extitit hominum, qui vitam suam, etsi per- petuis paupertatis atque miseriæ procellis agitatus fuerit, non adamarit, ejusque conservationem summo studio quæsierit? *Ipsa enim vita, adserente Philosopho Lib. 1. Rhet. Cap. 6. etiamsi nullum aliud bonum consequatur, per se tamen amatur, optatur, expetitur.* Hinc ille Speusip- pus, quem Diogenes cruribus resolutum adhortaba- tur, ut se ipsum vitâ priyaret, ap. Stob. Serm. 116. rectè respondebat: *Non cruribus, sed mente vivimus,* vitam, eti- am miseram atque molestam, morti longè anteferendam significans. Imo omni creaturæ viventi amor vitæ natu- raliter est insitus, ut sui conservationem omnibus modis

A 2

quærat

quærat & promoveat, interitum verò & mortem formidet ac aversetur; videmus enim ut retia pisces, feræque canes fugiunt, imo etiam abjectissimi vilissimiqve vermes, interitui quando obiciuntur, se incurvant. Vita sanè maximum, quo nos mortales fruimur, bonum est, & inter infinita supremi Numinis, quæ ex immenso benignitatis suæ Oceano largiter in nos effudit, munera, velut inter Stellas minores Luna, eminet & corruscat; huic ergo cum mors insidietur, eamque nobis eripiat, quidni & eam terribilem, quidni crudelem ac truculentam dicere possemus, quidni omnibus modis eam formidaremus? Si enim vel à latrone vel fure, qui tantum quædam fortunæ bona auferre potest, nobis maxime cavemus, eumque pro viribus à nobis repellimus; quanto magis à morte, quæ omnia & naturæ & fortunæ bona simul rapit & aufert? Nam juxta Propert. 3. 3.

*Haud ullas Portabis opes Acharontis adundas,
Nudus ab infernâ, sulse, debere ratè.*

Si pericula vitæ, ut sana ratio svadet, vitandæ mortis causâ fugimus ac aversamur, quanto magis ipsam mortem, quæ nos totos perimit, omnesque corporis perfectiones sensuumque operationes in nobis extingvit. Ubi enim in morte pristina corporis pulchritudo, ubi manuum pedumque agilitas, ubi oculorum acies, ubilingvæ volubilitas, ubi audiendi, olfaciendi, cæteri que sensus? nihil eorum omnium in mortuo deprehendes, loco pulchritudinis est deformitas, *nulla distinctio est inter cadavera mortuorum*, inquit S. Ambrosius in Hexam: *nisi fortè quòd gravius faciunt divitum corpora luxuria distenta.* Agilitatis vicem rigor quidam horridus, per omnia corporis membra diffusus, eaque omni actu privans, explet. Oculi sunt oclusi, nec vident amplius; lingua

gua emortua est, nec loquitur, aures sonum non audiunt, nares odorem non percipiunt, nec ullus superest palato sapor: Neque interna hominis mortui membra suas exercent operationes, corde enim, quod primum vivens & ultimum moriens physicis dici solet, calore suo naturali destituito, omnia simul membra tam interna, quam externa corripuntur atque exanimantur, adeo, ut totum corpus, tanquam deforme cadaver terræ atque vermibus sit obnoxium, *mortuo enim homine haeres serpentum & bestiarum ac vermium futurus est.* Syrach. 10. 12. Quis hæc, quæ corpori suo, quod læpe tenerrimè in vitâ fovet, aliquando sunt eventura, cogitans non exhorrescit, & obstupescit? quod scilicet in morte serpentes, bestię ac vermes, quorum, dum vivit, contactum, imo conspectum fugit, id ipsum sint invasuri, corrosuri, plane voraturi. Quis non exclamat terrore ductus: quò nos, ò mors omnium rerum terribilium terribilissima deducis? Sed auget in hominibus hunc horrorem mortis, maximèque exaggerat ejus crudelitatem atque sævitiam, quando sibi vim atque violentiam, quã utitur, ob oculos ponunt, animoque secum reputant; aggreditur enim non modò humiles Rusticorum casulas, stramineaque tuguriola, sed & splendida Magnatum palatia, regiasque Aedes; non modò incultos pagos vicosque visitat, sed & urbes celebres ac copiosas, oppida munitissima invictissimaque castella. Morti omnes mundi patent aditus, ubicunq; ipsi grassari libet, licet, indictaque causâ omnia trucidare atque è medio tollere potest. Arma in eam acuant potentes, omnia tormenta, omnes belli machinas, omnesque copias suas ei obvertant, mœnibus excelsis urbes suas circumdent, ferreas portas confici cudent, valla, pomeria, turresque ipso vel Caucaſo vel Atlante altiores erigant, laterem lavabunt, imò oleum & operam perdent, nullum enim

A;

propu-

syrah

propugnaculum adeò firmum est, quod mors superare,
ac devastare non possit.

Moenia nulla trucem possunt avertere mortem,

Illius & telis invia nulla via est.

Janua tam stabilis nulla est, quàm fata recludant,

Heredemq; domus per sua tela necent.

Qvò & Romanæ fidicen Lyræ respicit, quando canit Lib. 1. Carm. Od. 4

Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas,

Regumque turres.

Quis ergo hunc tam potentem, tamque violentum humani generis hostem non extimesceret, quis de morte cogitans totâ mente atque omnibus artibus non contremisceret? Formidabile erat olim Romanis vel solum nomen Hannibalis, adeo, ut ad vocem: *Hannibal ante portas*, citò expavescerent omnes; mors pluris est quàm Hannibal, eumq; fraude ac violentiâ longè superat; ille enim quandoq; vel vinci, vel muneribus aut precibus conciliari potuit, quod Historiæ testantur; hæc verò nullo modo ab homine vel superari vel conciliari potest, sed quos vult, ubi ubi sint, rapit. Ergo terribilem mortem atq; formidabilem! Porro crudelitatem mortis auget, & hinc acerbiteratem ejus nos acuit, quod nemini hominum, cujuscunque sit dignitatis, statûs aut ætatis, parcat, sed potius promiscuè & pro lubitu homines spiculo suo succumbere jubeat. Mors non suspicit Reges auro purpurâq; fulgentes, nec coronas eorum, imò sceptraligonibus æquat. *Dies mortis impositus est æq; sedenti in throno gloria, atq; humiliter abjecto in terrâ & cinere, æq; ferenti byacintbinum & coronam atq; amicienti crudum linum* Syrach. 40. 3. 4. Hinc claudian. 2. rapt. Proserp. mortem ita alloquitur:

Sub tua purpurei venient vestigia Reges,

Deposito luxu, turbâ cum paupere mixti;

Omnia mors æquat.

Neque

Neque Sapiētiā, aliasqve animi dotes mors respicit, ut par-
cat, *vidi quidem ego*, inquit Sapiētissimus ille Regum Israhel
Eccl: 2. 14. *seq: esse emolumentum sapientia pra stoliditate, ut
est emolumentum lucis pra tenebris: Sapientem ipsum, ut cui sunt
oculi in capite, stolidum autem in tenebris ambulare; sed agnovi
similiter ego eventum eundem evenire omnibus istis.* Non aesti-
mat mors mundi delicias, neqve divitiis â voracitate suâ mo-
veri se patitur, rapit divitem Epulonem æqve ac pauperem
Lazarum Luc. 16. Irum cum Cræso &c: Hinc venusinus
Poëta: Carm. lib. 2. Od. 14.

*Compestit unda scilicet omnibus,
Quicunq; terra munere vescimur,
Enaviganda, sive Reges,
Sive inopes erimus coloni.*

Neqve aut sexûs, aut ætatis mors ullam rationem habet,
alios in ipso partu perimit, alios in optimo juventutis flore,
alios in virili, alios in senili ætate.

*Ille rapit juvenes primâ florente juventâ,
Non oblita rapit, sed tamen illa senes. Virg: in obit. Meccen:
Missa senum ac juvenum densantur funera, nullum
Sæva caput Proserpina fugit. Hor: 1. Carm: Od. 28.*

Imo maximam suam atrocitatem mors in eo prodit, quod
sæpe ex improvise homines opprimat & extinguat, quod-
qve eos sæpè, quos & natura & consuetudo intimè con-
junxerat, qui unum cor & una anima quasi esse videban-
tur, separet atqve divellat; eripit enim violenta hæc
Libitina sæpe parentibus liberos, quibus nihil habent dul-
cius, aut Liberis Parentes, quibus ipsis nihil est jucundius,
nihil utilius; solvit sæpe amorem conjugalem, quem per-
petuum esse optabamus, altero conjugum morte sublato;
imo subditis sæpe pios desideratissimosqve Magistratus, Ec-
clesiis fidos, vigilantissimosqve pastores &c. subtrahit. O
ergo

ergo mortem crudelem ac truculentam, ô terribilem, imò
omnium rerum terribilium terribilissimam, quæ in ho-
minem creaturarum nobilissimam adeo grassaris, tantam-
que ei miseriam, tantam infamiam, tantamque ruinam
adfers! Sic communiter de morte homines judicant, ita e-
am sibi concipiunt, qui solis naturalibus oculis eam intuentur.
Et hæc fortè nunc etiam apud nos erunt mortis encomia,
hæ plurimorum hæc in urbe de morte cogitationes, hæ
querelæ; audimus enim hic mœstissimam Viduam de æ-
miso Marito, quem vix complexa erat, funestè querentem,
videmus anxios, ac luctu ferè tabescentes liberos, Parentem
suum dulcissimum acerbissimis lacrymis ac fletibus deside-
rantes, deprehendimus cœtum hujus Civitatis maximum
mœrore gravissimo perculsum, Pastorem suum fidelissimum
multis suspiriis ac cordis gemitibus flagitantem, imo totam
civitatem dolore, quo mors, eam affecit, fermè consum-
tam. E vitâ enim mors abstulit Virum Plur. Rev. atque Am-
pliss. DN SIMONEM HENNINGS, S. S. Theolog.
Doctorem & ad Div. Jac. Pastorem meritissimum, Virum,
ut acutissimo ingenio, sic quoque multâ, eâque solidâ, eru-
ditione præditum, Virum singulari in Deum pietate, in pro-
ximum dexteritate atque candore corruscantem, &c. Quis
tanti Viri obitum non doleret? Attamen novimus nos Chri-
stiani quomodo mors nobis intuenda sit, scilicet non ut for-
midabilis seu terribilis, sed potius ut amabilis ac desidera-
bilis; quis enim nostrum *dissolvi cum Paulo Philip. 1. 23. &*
apud Jesum suum esse non desideraret? Ejus est mortem timere,
verba sunt Cypriani Serm. de mortalitate, qui ad Christum
noluit ire; ejus autem est ad Christum nolle ire, qui non sperat cum
illo regnare. Meritò quidem dolemus quando Viri boni per
mortem nobis eripiuntur, vicem tamen eorum minimè do-
leamus, scimus enim, quod *de labore,* verba sunt Bernhadi, ad
refrige;

refrigerium, de expectatione ad primum, de agone ad brabeum, de morte ad vitam, de fide ad notitiam, de peregrinatione ad Patriam, de mundo ad Patrem transferint. Et licet corpora eorum corrumpantur, & in pulverem redigantur, licet vermibus corrodenda tradantur, tamen ne hoc quidem dolendum cum S. Chrystomo censemus, sed gaudendum magis, quoniam corruptione corporis mors ipsa corrumpitur, mortalitas destruitur, non substantia corporis. Doleamus ergo non tam pie defunctum DN. HENNINGIUM nostrum, ipse enim est in statu tranquillo, felicissimo, beatissimo. Mors eum inopinata non rapuit, nec imparatum offendit; sed ut bene semper vixit, sic quoque bene mortuus est; Vigilando & orando horam adventus Domini expectavit. In ipso agone horrorem mortis, qui nobis naturalis est, non sensit (quae de re ultima eius verba testantur) quia temper in Domino gavisus erat, & adhuc gaudebat; aculeum vero mortis fidei clypeo avertit, & sic in fortitudine Domini ac Salvatoris sui, cujus cum Stephano in Spiritu gloriam videbat, mortem, invictum alias humani generis hostem, portasque infernales felicissime devicit. Viderant oculi eius spirituales cum Simeone illo sene, cujus tum festum instabat, Salutare Domini, dimissionem ergo sui petens hic Simon, servus Domini, in pace decessit. Doleamus autem nostram vicem, quod de tanto Doctore, tanto Oratore, tanto Pastore ac Orthodoxiae Defensore amplius gaudere non possumus. Sed mos postulat, ut ejus curriculum vitae hic subjiciamus. *Natus autem est Beatus noster Hassnia A.C. 1644. d. 2. Maij. Patrem habuit Virum Pl. Rev. atque Clariss. DN. M. SIMONEM HENNINGIUM, tunc temporis Ecclesia ap. Hassnienses Teutonica, postea vero Templi Cathedralis apud Bremenses Pastorem meritiss. Matrem vero Feminam omnibus sui sexus virtutibus conspicuam, MARGARETHAM LUNSINGEN. Abum Paternum habuit Virum Pl. Rev. DN. AMBROSIUM HENNINGIUM, Pastorem Ecclesia Christi ad Div. Martini, quae Bergi est in Norwegia, per 35. Annos meritiss. Aviam vero paternam Feminam lectissimam WENDULAM,*

B

Eggeres/

Eggers / B. PAULI Eggers / Civis hic primarij filiam. Avum
 maternum habuit, Virum Spectatiss. DN. TIMOTHEUM LUN-
 SINGEN, Civem ac Mercatorem hic primarium; Aviam vero
 Maternam Feminam Ornatissimam MARGARETHAM Lehnbach-
 chen / B. C. ASP. Lehnbachchen / Civis hic ac mercatoris praecepti filiam.
 Reliquos majores ejus satis celebres, brevitatis studio, secundo, quod
 dicitur, pede praeterimus. Adolevens factus B. N. huc Rostochium
 missus, à Matertera hospitio exceptus est, ubi sub ductu Clariss. VV.
 Dn. M. HERM. BECKERI, & Dn. M. DOMESII fundamenta pietatis
 atq; Eruditionis feliciter jecit; quo factò A. 1661. mense Majo ad
 Rintelensem Academiam missus est, ibidemq; per biennium infor-
 matione potissimum usus est Viri celeberr; Dn. M. MICH. WATSONII,
 Affinis sui proximi, sub quo eximios in Philosophiâ progressus fecit.
 A. seq. 1663. Civis Academiae nostrae factus est, collegiâq; cum publica
 cum privata, cum Philosoph. tum Theol. frequentando sedulum se
 praestitit, ubi & bis publ. disput. sc. sub B. Dn. D. A. VARENIO, in Colleg.
 Jsi. & B. Dn. D. HENR. MULLERO, in Decad. quæst. illustr. Theol.
 suam prodidit industriam, A. 1665. hinc profectus est Stockholm. Sue-
 cor. & inde Chilonium Holsat. ubi introductioni tum novae ejus Aca-
 demiae adfuit, quâ peractâ, huc rediit, & usq; 1668. in almâ hâc com-
 moratus est, magnamq; cum à studiis tam Theol. quàm phil. tum ab
 exercitiis Homileticis laudem reportavit. Mox eodem A. 1668.
 Strale fundum abiit, ibiq; biennium, quàm sapissimè ad populam de
 suggesta verba faciens, extraxit. A. 1672. ut Ephorus cum eximio
 juvene CONRADO à BERGEN, à vñ cu aymis, Viri Spectatiss.
 Prudentissimiq; Dn. EBERHARDI à BERGEN, Senatoris hic fulgis
 diss. filia LIPSIAM concessit, inde WITTEBERGAM, ALIORFIUM
 & JENAM abiit; & certè exterasterras visendo perrexisset, nisi
 eodem A. 1672. ab Ampliss. Senatu Rostoch. ad Pastoratum templi
 quod Sp. S. Sacrum dicitur, revocatus esset. Rediit ergò huc Spar-
 tamq; sibi oblatam, cum recusare non posset, debitâ pietate adiit;
 cui postea A. 1686. vocatio ad Pastoratum Canobii seu Templi ad S.
 Crucem accessit. Tandem A. 1686. legitimè ac unanimiter ab Ecclesiâ
 ad Archid. Diac. Templi Cathedralis seu Div. Jac. electus & vocatus
 est, quàm statione A. 1690. sub Decanatu Viri Maxime Rev. Ampliss.
 atq; Excell. Dn. ANDR. DAN. HABICHHORSTI, S. S. Theol. D. ac
 Prof.

prof. famigeratiss. Et. summos in Theologia, quos dudum promerue-
rat, honoris gradus obtinuit. Postquam vero 7. Annos dicto Archi-Di-
aconatui praesuerat, An. 1693. ad ejusdem Templi Pastoratum, eâ, quâ
bonos Pastores decet, januâ introiit. Quantâ autem animi alacritate,
quantâ fide ac dextertate, quantâq; prudentiâ in his sibi divinitus con-
cessis muneribus Eccles. versatus sit, non est quod hic enaremus, nunquã
quod firmiter statuo, ap. nos erit, qui de eo dubitet, aut id inficias ir-
audeat. Nec scripta ejusdem eruditissima, quae post exanclatos ordina-
rios labores elaboravit, cum mox in publicum sint proditura, hic re-
censuimus. Binæ quoq; B.N. ritè celebravit nuptias, priores quidem
A. 1675. d. 11. Febr. cum & mirabili corporis venustate & omni morum
atq; Virtutum satellitio abundè stipatâ Virgine ANNA DOROTHEA
Brunen/Viri Spectatiss. DN. JOACH. Brunen/Civis ac Mercatoris
hic primarii, Cassæq; Provincialis Praefecti meritiss. filiâ, ex quâ susce-
pit 8. Liberos, 4. Filios, & 4. Filias, ex quibus 3. filij, SIMON-JOACHIM,
SIMON & AREND-JOACHIM, & 2. filiae, ANNA-MARGA-
RETHA & ANNA-JUSTINA moriendo Parenti praecesserunt; Unus
autem filiorum, SIMON-AMBROSIUS, & duae filiarum, Virgines for-
mosiss. CATHARINA-DOROTHEA & MARIA-ELISABETH adhuc
per Dei gratiam vivunt, quibus imposterum Dominus prospiciat; Po-
steriores vero A. 1693. d. 2. Nov. cum Lectiss. Virtuossimâq; Virgine
SOPHIA-ELEONORA POMMER Eschen/JCti longè celeberr. & li-
bera Rom. Imp. Civitatis Syndici primarij meritiss. Consistoriisq; ibi-
dem Praesidis, dum viveret, graviss. digniss. filiâ, prob! nunc Viduâ
mœstiss. ex quâ unicum suscepit filiû JOHANNEM-CHRISTIANUM,
cujus itidem Deus paternam curam habeat. De morte autem B.N.
quantum ex relationibus, quae ad nos pervenerunt, intelligere potui-
mus, id perhibemus, quod continui ferme sudores, quos non modò or-
dinarij sed & extrordinarij, precipuè quos ex usq; huc vacante Di-
aconatu Jacobæo habuit, labores, ei excusserunt, cum detergendi vix,
ac ne vix quidem, spatium habuit, tandem, ut ipse sub inveniènt hoc novo
anno praesagierat, peEtus ejus occupantes ac gravantes ravimac tussim
molestissimam ei concitarint, ad qua mox calculus, scorbutus aliaq;
symptomata accessisse dicuntur. Et licet manus medica Excell. atq; Ex-
perientiss. DN. D. BARNSTORFI, sit adhibita, attamen contrâ vim in-

gru-

gruentis mortis nihil effeci potuit. Sentiens ergo B. N. sibi nunc diem
illuxisse supremum, d. 28. Jan. accersito hoc sine Dn. Confessionario
suo, Viro Pl. Rev. Dn. HENR. BECKERO, ad Div. Jac. Archi-Diac. meo
rentiss. Sacramento Cæna magnâ cum devotione ac pietate usus est,
laudatq; Viro Ecclesiam suâ majorem in modum commendavit. Cum
verò seq. d. 29. Corporis vires eû magis magisq; deficerent, valedixit
Conjugi sua suaviss. eiq; pro præstito amore ac fide conjugali gratias
maximas egit, his verbis: Gott vergelte dir deine Liebe und Treue. Et cum
Hanomaximo inde dolore affectam videret, multis, iisq; consolatio-
ne plenissimis Scripturæ dictis eam erexit; inter alia in memoriam
eirevocavit verba Job. 11. 40. inquiens: Deßümmere dich nicht/ und laß
dir diesen Spruch angelegen seyn/ welchen Christus zu der Martha saget: So du
gläubest wirstu die Herrligkeit Gottes sehen. Et cum illa morore plena, vix con-
solationē admittens instaret, se hic cum liberis suis in Patriâ non esse,
hise eam confirmavit: Weil Sie für Gott nicht frömbde weren/würden sie auch
von Menschen nicht verlassen werden/ und wo nicht bekandre zu treuen/ würd
GOTT warhafftig Frömbde erwecken/ die sich ihrer und der Kinder annehmen
würden. Tandem liberos accedere jussit, eosq; ad pietatem, charitatem
atq; concordia Paternè admonuit, divinum tutamen ipsis pollicitans.
Ue verò horis ejusdem diei 11 & 12. nocturnis tribus vicibus animi
deliquium passus est, post primum interrogatus, qui valeret? respon-
dit, se infirmitatem mortisq; dolorem non sentire; Et cum regerere-
tur, se graviter agrotare, in hac erupit verba: Am Leibe schwach/ an der
Seelen starck/ was ich am Leibe abnehme/ daß nehme ich an der Seelen zu/ in
Kraft des Glaubens/ ich bin starck in dem Herrn und in der Macht seiner Stärcke.
Post alterû animi deliquium, nudato capite, magnâ Pietate, magnaq;
ardore hæc verba recitavit: Herr ich befehle dir alle die Meinigen/ und auch die
jenigen/ die du mir gegeben hast; Laß sie nebst mir erscheinen für dem Trohn dei-
ner Herrligkeit/ damit ich sagen kan: Herr/ hie bin ich und alle/ alle die du mir ge-
geben hast/ daß kein einziger davon möge außgeschloffen bleiben. Tandem post
tertiû animi deliquium, quod post b. 12. B. N. passus est, iterû denudavit
caput, & erecto corpore, clarâq; voce dixit: Herr Jesu Hilff mir in dieser
Stunde. Quo facto oculos & labia statim clausit, corp9 demisit, animâq;
suam Conditori suo placidè reddidit, & ita exemplo suo mortem Chri-
stiano nõ esse terribilẽ comprobavit. Ad hoc ergo funus deducendum,
C. O. O. H. frequentes confluite. Convenietur in Æd. Jac. horâ I. pom.
P P, Sub Sigillo Rectorali Anno 1695. d. 12. Febr.

prof. famigeratiss. Et. summos in Te
rat, bonoris gradus obtinuit. Postquam
aconatui praesuerat, an. 1693. ad ejus
bonos Pastores decet, januam introiit.
quantà fide ac dexteritate, quantàq; pri
cessis muneribus Eccles. versatus sit, non est
quod firmiter statuo, ap. nos erit, qui de
audeat. Nec scripta ejusdem eruditissim
rios labores elaboravit, cum mox in pu
censebimus. Binas quoq; B.N. ritè celeb
A. 1675. d. 11. Febr. cum & mirabili corpor
atq; virtutum satellitio abundè stipatà
Brunen/ Viri Spectatiss. DN. JOACH.
bic primarii, Cassaeq; Provincialis Praesed
pit 8. Liberos, 4. Filios, & 4. Filias, ex q
CHIM, SIMON & AREND. JOACHIM,
RETHA & ANNA JUSTINA moriend
autem filiorum, SIMON-AMBROSIUS,
mosiss. CATHARINA-DOROTHEA &
per Dei gratiam vivunt, quibus imposuer
teriores verò A. 1693. d. 2. Nov. cum Leo
SOPHIA-ELEONORA POMMER (Eich
bera Rom. Imp. Civitatis Syndici prima
dem Praesidis, dum viveret, graviss. dign
maestiss. ex qua unicum suscepit filium JOH
cujus itidem Deus paternam curam habe
quantum ex relationibus, quae ad nos per
mus, id perhibemus, quod continui ferme
dinarii sed & extraordinarii, praecipue q
aconatu Jacobaeo habuit, labores, ei excu
ac ne vix quidem, spatium habuit, tandem
anno praesagierat, peccis ejus occupantes a
molestissimam ei concitarint, ad qua mo
symptomata accessisse dicuntur. Et licet m
perientiss. DN. D. BARNSTORFI, sit adhib

adum promerue
s dicto Archi-Di
storatum, eà, quã
animi alacritate,
sibi diviniq; con
emus, nunquã n.
ut id inficias ire
antlatos ordina
roditura, hic re
prios quidem
Somni morum
A DOROTHEA
is ac Mercatoris
iã, ex qua suscea
SIMON-JOACH
NNA-MARGA
cesserunt; Unus
m, Virgines for
SABETH aduc
prospiciat; Po
ssimãq; Virgine
celeberr. & lio
consistoriiq; ibi
! nunc Vidua
IRISTIANUM,
te autem B.N.
telligere potui
non modò or
ac vacante Di
etergendi vix,
eunte hoc novo
avim ac tussim
corbutus aliãq;
Excell. atq; Ex
conrà vim in
gru-

